

Estic comprant un piset a Empuriabrava. Sí sí, en aquell feu del turisme massificat situat just al darrere de la frontera estatal.

Es podria pensar que allà, amb l'aclaparadora omnipresència de forasters que hi viuen, la llengua catalana quedés arraconada i no hi jugués cap paper a la vida quotidiana. Per sort no és aquesta la situació que hi estic descobrint.

Primer de tot, cal dir que a Empuriabrava com a la resta de Catalunya-Sud, el català predomina a tota la retolació pública, que sigui als supermercats, a l'oficina de turisme o als senyals de circulació. La llengua que es llegeix en aquest paisatge urbà és gairebé únicament catalana.

Hi ha molta gent que m'hi atén en català sense cap problema com per exemple l'empleat de l'agència immobiliària que segueix el meu cas o també la dependenta del banc que m'ajuda a obrir un compte a Espanya : S'expressen en una llengua catalana tècnica amb molta fluïdesa i sense cap problema de vocabulari ; quan hi ha una paraula que no entenc, em fan el favor d'explicar-me-la (arres penitencials, paga i senyal, impostos de béns immobiliaris, gravàmens, transferència bancària, etc...).

Ben entès allà, hi ha també gent que no s'expressa en català com és el cas a la resta del Principat però, quan els parlo la nostra llengua em contesten en la seva (castellà o francès) i no em demanen de canviar d'idioma. La conversa es fa en dues llengues com si no passés res i la situació fos d'allò més normal.

En aquesta situació quasi idíl·lica de normalitat lingüística, m'hi sento a gust com un peix a l'aigua.

Només m'hi he trobat dos punts negatius: el contracte d'arres penitencials que he firmat està redactat en castellà (és el contracte que permet reservar una vivenda quan hom vol comprar-la, també se'n diu contracte de promesa de compra) i el document d'obertura del meu compte bancari espanyol, ell, està escrit en francès.

Potser tindrè més sort amb el contracte final de compravenda del meu piset i el notari acceptarà de redactar-me'l en català.

Daniel